

Arrest

nr. 290 449 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2023 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 september 2022 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer, B.E., van Noorse nationaliteit.

1.2. Op 1 september 2022 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van datzelfde familielid, haar oom, B.E., van Noorse nationaliteit.

1.3. Op 20 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.09.2022 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.09.2022 gezinshereniging aan met haar broer B., E. (...), van Noorse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd: - internationaal reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.07.2019, met Deens Schengenvizum kort verblijf en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde op 05.07.2022 via Frankrijk

- 'certificat de résidence' n° 2026 dd. 25.08.2022 op naam van betrokkene

- 'certificat de résidence' n° 2025 dd. 25.08.2022 op naam van de zoon van betrokkene

- 'attestation du revenu' n°26255/2022 dd. 28.07.2022 waarin de Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene in 2021 geen belastingaangifte indiende en er dan ook geen gegevens gekend zijn betreffende haar inkomsten. echter, gezien uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, kan de loutere vaststelling dat betrokkene in 2021 geen belastingaangifte indiende niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat zij in 2021 effectief geen inkomsten had in Marokko. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf dd. 26.04.2022 tegenover de Deense autoriteiten aangaf dat ze wel degelijk beschikte over de nodige inkomsten als ambachtsman.

Louter het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: attest 'confirmation of disability pension' dd. 09.12.2019 (NAV) waaruit blijkt dat de referentiepersoon in Noorwegen is erkend als zijnde 100% arbeidsongeschikt en een maandelijkse uitkering ontvangt vanwege de Norwegian National Insurance Scheme van bruto 30.396 NOK (± 2835,57 EUR) (situatie december 2019); bijbehorende uitbetalingsfiches voor de période januari 2021 - juli 2022 waaruit blijkt dat hij volgens de meest recente gegevens (juli 2022) een maandelijkse netto-uitkering ontving van 21.486 NOK (± 2005,63 EUR)

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 01.02.2021, 03.05.2021, 01.06.2021, 01.07.2021, 02.08.2021, 01.09.2021, 01.10.2021, 01.11.2021, 01.12.2021, 03.01.2022, 01.02.2022, 01.03.2022, 01.04.2022, 04.05.2022, 01.06.2022 en 01.07.2022
- bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 01.08.2022: deze geldstortingen heeft betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Marokko, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- attesten dd. 28.07.2022 en 16.08.2022 waaruit blijkt dat respectievelijk de referentiepersoon en betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te S. (...)

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen.

Echter, in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon minstens in de periode 07.04.2005 - 19.01.2012 en opnieuw 12.07.2016 in België verblijft, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 01.09.2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. Niet alleen kan het voorgelegde 'attestation du revenu' n°26255/2022 dd. 28.07.2022 niet aanvaard worden als afdoende bewijs, ook gaf betrokkene in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf dd. 26.04.2022 tegenover de Deense autoriteiten aan wel degelijk economisch actief te zijn als ambachtsman. Ze kan bezwaarlijk in maart 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen voor haarzelf én haar zoon, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Marokko voor haar komst naar Schengen.

De voorgelegde geldstortingen doen hier geen afbreuk aan. Immers, er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon, gelet op zijn gezinssamenstelling en zijn medische toestand als zijnde invalide,

beschikt over de nodige bestaansmiddelen om te voorzien in het levensonderhoud van twee bijkomende volwassenen, zijnde zowel betrokkene als haar zoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert September 2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, (louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de période voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

1.4. Op 20 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.09.2022 werd ingediend door:
(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.09.2022 gezinshereniging aan met zijn oom B., E. (...), van Noorse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten taste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ..."

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 25.05.2021, met Deens Schengenvism kort verblijf en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde op 05.07.2022 via Frankrijk*
- 'certificat de résidence' n° 2025 dd. 25.08.2022 op naam van betrokkene*
- 'certificat de résidence' n° 2026 dd. 25.08.2022 op naam van de moeder van betrokkene*

- 'attestation du revenu' n°26255/2022 dd. 28.07 2022 waarin de Marokkaanse overheden verklaren dat de moeder van betrokkene in 2021 geen belastingaangifte indiende en er dan ook geen gegevens gekend zijn betreffende haar inkomsten: echter, gezien uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet allé inkomsten dienen aangegeven te worden, kan de loutere vaststelling dat de moeder van betrokkene in 2021 geen belastingaangifte indiende niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat zij in 2021 effectief geen inkomsten had in Marokko. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf dd. 26.04.2022 tegenover de Deense autoriteiten aangaf dat ze wel degelijk beschikte over de nodige inkomsten als ambachtsman. Louter het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van de moeder van betrokkene in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: attest 'confirmation of disability pension' dd. 09.12.2019 (NAV) waaruit blijkt dat de referentiepersoon in Noorwegen is erkend als zijnde 100% arbeidsongeschikt en een maandelijkse uitkering ontvangt vanwege de Norwegian National Insurance Scheme van bruto 30.396 NOK (± 2835,57 EUR) (situatie december 2019); bijbehorende uitbetalingsfiches voor de période januari 2021 - juli 2022 waaruit blijkt dat hij volgens de meest recente gegevens (juli 2022) een maandelijkse netto-uitkering ontving van 21.486 NOK (± 2005,63 EUR)
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de moeder van betrokkene dd. 01.02.2021, 03.05 2021, 01.06.2021, 01.07 2021, 02.08.2021, 01.09.2021, 01.10.2021, 01.11.2021, 01.12.2021, 03.01.2022, 01.02.2022, 01.03.2022, 01 04.2022, 04.05.2022, 01.06.2022 en 01.07.2022
- bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon aan de moeder van betrokkene dd. 01.08.2022: deze geldstorting heeft betrekking op de période na het vertrek van betrokkene uit Marokko, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde dd. 01.02.2021, 01.03.2021, 01.04.2021, 03.05.2021, 01.06.2021, 01.07.2021, 02.08.2021, 01.10.2021, 01.11.2021, 01.12.2021, 03.01 2022, 01.02.2022, 01.03.2022, 01.04 2022, 04.05.2022, 01.06.2022, 01.07.2022 en 01.08.2022. echter, deze geldstortingen zijn gericht aan een derde en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- attesten dd. 28.07.2022 en 16.08.2022 waaruit blijkt dat respectievelijk de referentiepersoon en betrokkene en zijn moeder tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te S. (...)

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen.

Echter, in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon minstens in de période 07.04.2005 - 19.01.2012 en opnieuw 12.07.2016 in België verblijft, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 01.09.2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene Marokko verliet als minderjarige. Hij was bijgevolg, als minderjarige, voor zijn vertrek uit Marokko in eerste instantie ten laste van zijn beide ouders.

Met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van zijn moeder (zie bijlage 20 dd. 20.01.2023 in OV 9478820) dient opgemerkt te worden dat niet afdoende werd aangetoond dat zijn moeder onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. Niet alleen kan het voorgelegde 'attestation du revenu' n°26255/2022 dd. 28.07.2022 niet aanvaard worden als afdoende bewijs, ook gaf de moeder van betrokkene in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf dd. 26.04.2022 tegenover de Deense autoriteiten aan wel degelijk economisch actief te zijn als ambachtsman. Ze kan bezwaarlijk in maart 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen voor haarzelf én haar zoon, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Marokko voor haar komst naar Schengen.

De voorgelegde geldstortingen doen hier geen afbreuk aan. Immers, er werd niet afdoende aangetoond dat de moeder van betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon, gelet op zijn gezinssamenstelling en zijn medische toestand als zijnde invalide, beschikt over de nodige bestaansmiddelen om te voorzien in het levensonderhoud van twee bijkomende volwassenen, zijnde zowel betrokkene als zijn moeder.

Het gegeven dat betrokkene sedert September 2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de période voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis' artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 40bis, 47/1, 47/3 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het evenredigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

"Voorafgaande opmerking

Op grond van bijlage V "free movements of workers" bij het EEA akkoord van 02.05.1992, is Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) van toepassing op Noorse onderdanen.

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet bewijst dat zij geen inkomsten had in Marokko: (...)

In de eerste plaats toont de attaché voor de Staatssecretaris op geen enkele wijze aan waarop zij zich steunt om te stellen dat "niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden".

Artikel 21 van het Marokkaans wetboek voor inkomstenbelastingen stelt: (...)

Vrij vertaald :

« Inkomstenbelasting is een directe jaarlijkse belasting die wordt geheven op alle inkomsten van natuurlijke personen (die hun fiscale woonplaats in Marokko hebben), ongeacht de aard ervan en ongeacht de activiteiten die ze opleveren. » (verzoekers benadrukken)

Zonder verwijzing naar enige bron van autoriteit, stelt tegenpartij dat het attest niet in beschouwing genomen kan worden omdat niet alle inkomsten zouden moeten worden aangegeven in Marokko. Het is voor verzoekers echter volledig onduidelijk waarop tegenpartij zich steunt om deze verklaring te doen.

De Marokkaanse belastingwetgeving is analoog aan de Belgische wetgeving op de inkomstenbelastingen.

Artikel 6 van het WIB 92 (Editie 2022) - Gecoördineerde tweetalige versie", stelt: (...)

Artikel 22 van het Marokkaans wetboek voor inkomstenbelastingen (...)

Vrij vertaald:

"De betrokken categorieën inkomsten en winsten zijn

- 1°- beroepsinkomsten ;*
- 2 °- inkomsten uit landbouwbedrijven;*
- 3 °- looninkomsten en soortgelijke inkomsten*
- 4°- inkomen en winst uit vermogen*
- 5°- inkomsten en winsten uit roerend kapitaal."*

Naar analogie met het Belgisch systeem, steunen de Marokkaanse belastingdiensten op een aangiftesysteem.

Het is onduidelijk op welke vrijstellingen de bestreden beslissing doelt, bij gebrek aan bronvermelding. Artikel 82 van het Marokkaans wetboek voor de inkomstenbelastingen stelt: (...)

Vrij vertaald :

« Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 86 hierna moet de belastingplichtige bij aangetekende brief met ontvangstbewijs of door afgifte van een ontvangstbewijs aan de belastinginspecteur van zijn fiscale woonplaats of hoofdzetel een aangifte van zijn globale inkomsten van het voorbije jaar indienen, opgesteld op of volgens een modelformulier van de administratie, met vermelding van de categorie of categorieën inkomsten waaruit deze inkomsten bestaan, en dit :

- vóór 1 maart van elk jaar, voor de houders van beroepsinkomsten, vastgesteld volgens het forfaitaire winststelsel, en/of andere inkomsten dan beroepsinkomsten;*
- vóór 1 mei van elk jaar, voor de houders van beroepsinkomsten die volgens het stelsel van de reële netto-inkomsten of het stelsel van de vereenvoudigde netto-inkomsten zijn vastgesteld. [...] »*

Artikel 86 stelt: (...)

Vrij vertaald :

« Tenzij zij zich te zwaar belast achten of aanspraak maken op de in de artikelen 28 en 74 bedoelde aftrek, zijn zij niet verplicht een globale inkomstenaangifte in te dienen:

1°- belastingplichtigen met uitsluitend vrijgestelde landbouwinkomsten

2°- belastingplichtigen die alleen looninkomsten hebben die door een enkele in Marokko gedomicilieerde of gevestigde werkgever of debiteur worden uitgekeerd en die de in artikel 156- I bedoelde bronbelasting moeten toepassen;

3°- belastingplichtigen met inkomsten en winsten die onderworpen zijn aan de inkomstenbelasting tegen de in het laatste lid van artikel 73 bedoelde tarieven

4°- belastingplichtigen die uitsluitend beroepsinkomsten hebben die zijn vastgesteld volgens het forfaitaire winststelsel en die worden belast op basis van de minimumwinst als bedoeld in artikel 42 hierboven en van wie de hoofdbelastingplicht met betrekking tot die winst lager is dan of gelijk is aan vijfduizend (5000) dirham.

Deze vrijstelling geldt vanaf het jaar dat volgt op dat waarin de genoemde belasting is uitgegeven. Voor nieuwe belastingplichtigen wordt deze vrijstelling echter pas verleend vanaf het tweede jaar volgend op het jaar van de aanvang van de activiteit.

De vrijstelling van de jaarlijkse aangifte van beroepsinkomsten blijft van toepassing zolang voornoemde belastingplichtige dezelfde beroepsactiviteit uitoefent en zolang de forfaitaire winst uit de uitoefening van voornoemde activiteit lager is dan de in artikel 42 bedoelde minimumwinst. Bij gebreke daarvan moet deze belastingplichtige de globale inkomstenaangifte indienen in de vorm en binnen de termijn voorzien in artikel 82 hierboven;

5°- belastingplichtigen die uitsluitend beschikken over ouderdomspensioenen, uitgekeerd door verscheidene in Marokko woonachtige of gevestigde belastingplichtigen die onderworpen zijn aan de in artikel 156-1 bedoelde bronbelasting, waarvan het totale belastbare nettobedrag voor deze pensioenen de in artikel 73-1 bedoelde vrijstellingsdrempel niet overschrijdt. »

Verzoekster oefende geen beroep uit in Marokko en, zoals aangetoond werd aan de hand van het attest van de belastingdienst, genoot zij ook geen andere inkomsten.

Verzoekers kunnen onmogelijk op andere wijze aantonen dat zij geen inkomsten genoten in Marokko. De bewijslast die op deze manier vereist wordt is onverenigbaar met de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Reyes (C-423/11) van 16.01.2014 :

"24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange période regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

25 In die omstandigheden kan van die bloedverwant niet bovendien worden vereist dat hij aantoont tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen."

Bovendien gaat het attest uit van de Marokkaanse overheid, zoals vereist wordt in artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980. Slechts "Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.". Aangezien een officieel attest van de Marokkaanse belastingdienst door verzoekers werd neergelegd, kan onmogelijk van hen verwacht worden dat zij zouden anticiperen, zonder enige vraag om bijkomende inlichtingen van tegenpartij, dat dit als onvoldoende beschouwd zou worden.

In de tweede plaats verwijst tegenpartij naar een Deens visum: "Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf dd. 26.04.2022 tegenover de

Deense autoriteiten aangaf dat ze wel degelijk beschikte over de nodige inkomsten als ambachtsman. ". Dit argument is opnieuw terug te vinden verder in de bestreden beslissing waar staat te lezen dat "Ze kan bezwaarlijk in maart 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen voor haarzelf én haar zoon, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Marokko voor haar komst naar Schengen."

In het administratief dossier dat verzoekers op 21.02.2023 ontvingen van tegenpartij, is geen enkel spoor terug te vinden van de documenten die verzoekster zagezegd zou neergelegd hebben over "de nodige inkomsten als ambachtsman". Verzoekster betwist ten stelligste dat zij bewijzen zou neergelegd hebben van eigen inkomsten als 'ambachtsman'.

Op grond van artikel 39/59 van de wet van 15.12.1980 kan Uw Raad geen rekening houden met deze motivering van tegenpartij, daar zij het bewijs van deze Stelling niet verstrekken.

Met deze motivering schendt tegenpartij de artikelen 47/1, 47/3, §2 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 en het evenredigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat er geen risico is op schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon omwille van de volgende redenen :

"Echter, in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon minstens in de période 07.04.2005 -19.01.2012 en opnieuw 12.07.2016 in België verblijf, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf. "

Het is voor verzoekers onduidelijk waarop tegenpartij doelt met deze redenering. Deze toets is inherent aan de toepassing van artikel 20 VWEU, terwijl in casu artikel 3.2 van richtlijn 2004/38/EG van toepassing is.

De bestreden beslissing schendt op dit punt artikel 3.2 van richtlijn 2004/38/EG, de artikelen 47/1 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat de geldstorting geen afbreuk doen aan het feit dat verzoekster niet kan claimen onvermogen te zijn geweest in Marokko, gelet op haar visumaanvraag aan de Deense autoriteiten:

"Immers, er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden."

Omtrent de bewering dat verzoekster zou aangetoond hebben over voldoende eigen middelen te beschikken als ambachtsvrouw, verwijst zij naar het eerste onderdeel in huidig verzoekschrift. Tegenpartij legt hiervan geen enkel bewijs neer in het administratief dossier, waardoor met deze motivering geen rekening gehouden kan worden.

Het arrest van het Hof van Justitie Jia van 09.01.2007 (C-I/05) stelt het volgende principe vast, dat nader werd uitgelegd in het arrest Reyes (zie eerste onderdeel, §§ 25-26 van het arrest) :

"Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. "

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie dienen verzoekers niet te moeten kunnen aantonen waarom zij beroep deden op de steun van de referentiepersoon. Het is voldoende aan te tonen dat zij geldsommen ontvingen van de referentiepersoon, van een zeker bedrag en dat dit de enige inkomsten

waren die zij genoten. Dat werd door verzoekers ook gedaan, op grond van het neergelegde attest en de bewijzen van geldstortingen sinds februari 2021 tot en met hun aankomst in België.

Verzoekers hebben aangetoond dat zij geen inkomsten hadden in Marokko en aldus aangewezen waren op de geldstortingen die zij ontvingen. Een bijkomend bewijs vereisen schendt de rechtspraak van het Hof van Justitie in §26 van het arrest Reyes en maakt dat de bewijslast onmogelijk te halen wordt voor verzoekers.

Tegenpartij schendt de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980, gelezen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat de referentiepersoon onvoldoende bestaansmiddelen zou hebben om te voorzien in het onderhoud van verzoekers :

"Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon, gelet op zijn gezinssamenstelling en zijn medische toestand als zijnde invalide, beschikt over de nodige bestaansmiddelen om te voorzien in het levensonderhoud van twee bijkomende volwassenen, zijnde zowel betrokkene als haar zoon. "

De referentiepersoon heeft aangetoond over maandelijkse inkomsten te beschikken van gemiddeld € 2.032 (stuk 3). De referentiepersoon heeft aangetoond dat hij maandelijks een bedrag ontving dat supérieur was aan de inkomensvereiste die tegenpartij vastlegt op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 en die zelfs supérieur zijn aan de vereiste inkomsten onder artikel 40ter van de wet. Er kan aldus niet geldig geconcludeerd worden dat de referentiepersoon onvoldoende bestaansmiddelen heeft om te voorzien in het onderhoud van zijn zus en neef.

Tegenpartij schendt de artikelen 40bis, 47/1 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormelde wetsartikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan zij zijn genomen. De eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij worden een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd omdat zij niet voldoen aan de vereiste voorwaarden, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vast dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij ter staving van hun aanvraag gezinshereniging met haar broer respectievelijk haar oom van Noorse nationaliteit verschillende documenten hebben voorgelegd, waarop zij telkens kort ingaat. De verwerende partij motiveert dat er in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, dat er dient vastgesteld te worden dat de referentiepersoon minstens in de periode van 7 april 2005 tot 19 januari 2012 en opnieuw (sinds) 12 juli 2016 in België verblijft en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dat er van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn, dat niets erop wijst dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij niet gemachtigd zouden worden tot verblijf. Er wordt tevens gesteld dat voor zover de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd,

dat het gegeven dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij op 1 september 2022 officieel gedomicilieerd werden op het adres van de referentiepersoon in België geen afbreuk doet aan deze vaststellingen. De verwerende partij motiveert in de eerste bestreden beslissing verder dat voor zover de eerste verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. In de tweede bestreden beslissing wordt in dit verband gesteld dat voor zover de tweede verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij Marokko verliet als minderjarige, dat zij bijgevolg, als minderjarige, voor haar vertrek uit Marokko in eerste instantie ten laste was van haar beide ouders en dat met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van haar moeder dient opgemerkt te worden dat niet afdoende werd aangetoond dat haar moeder onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. De verwerende partij vervolgt in beide bestreden beslissingen dat niet alleen het voorgelegde 'attestation du revenu' nr. 26255/2022 van 28 juli 2022 niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs, dat ook de eerste verzoekende partij in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf van 26 april 2022 tegenover de Deense autoriteiten aangaf wel degelijk economisch actief te zijn als ambachtsman, dat de eerste verzoekende partij bezwaarlijk in maart 2022 kan aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen voor haarzelf en de tweede verzoekende partij om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Marokko voor haar komst naar Schengen, dat de voorgelegde geldstortingen hier geen afbreuk aan doen, dat er immers niet afdoende werd aangetoond dat de eerste verzoekende partij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Er wordt ook gesteld dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon, gelet op zijn gezinssamenstelling en zijn medische toestand als zijnde invalide, beschikt over de nodige bestaansmiddelen om te voorzien in het levensonderhoud van twee bijkomende volwassenen, zijnde zowel de eerste verzoekende partij als de tweede verzoekende partij. De verwerende partij stelt verder dat het gegeven dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij sedert september 2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd zijn geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen, dat louter het gegeven dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd waren/zijn niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste waren/zijn van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst of origine. De verwerende partij concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste waren van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakten van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij dus niet afdoende aantonen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Tot slot stelt de verwerende partij dat op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – legaal verblijf in België is verstreken – aan de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dertig dagen en motiveert zij, voor beide verzoekende partijen, waarom de elementen zoals opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de voormelde motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van dit beginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen en waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

2.5. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

2.6. Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs worden gegeven.

2.7. De verzoekende partijen leveren kritiek op de motieven omtrent het gebrek aan dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, die in beide beslissingen luidt als volgt:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie

wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen.

Echter, in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon minstens in de periode 07.04.2005 - 19.01.2012 en opnieuw 12.07.2016 in België verblijft, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf."

Door louter te stellen dat het voor hen onduidelijk is waarop de gemachtigde met deze redenering doelt, dat deze toets inherent is aan de toepassing van artikel 20 van de VWEU, terwijl *in casu* artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van toepassing is, weerleggen noch ontkrachten de verzoekende partijen voornoemde concrete motieven van de bestreden beslissingen waarin – in het licht van de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG – wordt vastgesteld dat niets erop wijst dat de referentiepersoon zich ertoe gedwongen zou zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij niet gemachtigd zouden worden tot verblijf, noch tonen zij met voorgaand betoog aan dat deze motieven *in casu* foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Bovendien heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot de vaststelling dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, doch is zij overgegaan tot het concreet aftoetsen van de voorliggende gegevens aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partijen in die zin geen belang hebben bij hun betoog.

De verzoekende partijen maken met hun betoog een schending van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht geenszins aannemelijk.

2.8. In de bestreden beslissingen wordt verder gemotiveerd dat niet afdoende blijkt dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste waren van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakten van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

2.9. De verzoekende partijen leveren in hun verzoekschrift kritiek op de motieven omtrent het ten laste zijn in het land van herkomst, die in de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd: (...)

- 'attestation du revenu' n°26255/2022 dd. 28.07.2022 waarin de Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene in 2021 geen belastingaangifte indiende en er dan ook geen gegevens gekend zijn betreffende haar inkomsten. echter, gezien uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, kan de loutere vaststelling dat betrokkene in 2021 geen belastingaangifte indiende niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat zij in 2021 effectief geen inkomsten had in Marokko. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf dd. 26.04.2022 tegenover de Deense autoriteiten aangaf dat ze wel degelijk beschikte over de nodige inkomsten als ambachtsman.

Louter het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. (...)

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 01.02.2021, 03.05.2021, 01.06.2021, 01.07.2021, 02.08.2021, 01.09.2021, 01.10.2021, 01.11.2021, 01.12.2021, 03.01.2022, 01.02.2022, 01.03.2022, 01.04.2022, 04.05.2022, 01.06.2022 en 01.07.2022

- bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 01.08.2022: deze geldstorting heeft betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Marokko, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging (...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. Niet alleen kan het voorgelegde 'attestation du revenu' n°26255/2022 dd. 28.07.2022 niet aanvaard worden als afdoende bewijs, ook gaf betrokkene in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf dd. 26.04.2022 tegenover de Deense autoriteiten aan wel degelijk economisch actief te zijn als ambachtsman. Ze kan bezwaarlijk in maart 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen voor haarzelf én haar zoon, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Marokko voor haar komst naar Schengen.

De voorgelegde geldstorting doet hier geen afbreuk aan. Immers, er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden."

en in de tweede bestreden beslissing als volgt:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd: (...)

- 'attestation du revenu' n°26255/2022 dd. 28.07.2022 waarin de Marokkaanse overheden verklaren dat de moeder van betrokkene in 2021 geen belastingaangifte indiende en er dan ook geen gegevens gekend zijn betreffende haar inkomsten: echter, gezien uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet allé inkomsten dienen aangegeven te worden, kan de loutere vaststelling dat de moeder van betrokkene in 2021 geen belastingaangifte indiende niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat zij in 2021 effectief geen inkomsten had in Marokko. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf dd. 26.04.2022 tegenover de Deense autoriteiten aangaf dat ze wel degelijk beschikte over de nodige inkomsten als ambachtsman.

Louter het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van de moeder van betrokkene in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. (...)

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan de moeder van betrokkene dd. 01.02.2021, 03.05.2021, 01.06.2021, 01.07.2021, 02.08.2021, 01.09.2021, 01.10.2021, 01.11.2021, 01.12.2021, 03.01.2022, 01.02.2022, 01.03.2022, 01.04.2022, 04.05.2022, 01.06.2022 en 01.07.2022

- bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon aan de moeder van betrokkene dd. 01.08.2022: deze geldstorting heeft betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Marokko, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde dd. 01.02.2021, 01.03.2021, 01.04.2021, 03.05.2021, 01.06.2021, 01.07.2021, 02.08.2021, 01.10.2021, 01.11.2021, 01.12.2021, 03.01.2022, 01.02.2022, 01.03.2022, 01.04.2022, 04.05.2022, 01.06.2022, 01.07.2022 en 01.08.2022. echter, deze geldstorting is gericht aan een derde en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. (...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene Marokko verliet als minderjarige. Hij was bijgevolg, als minderjarige, voor zijn vertrek uit Marokko in eerste instantie ten laste van zijn beide ouders.

Met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van zijn moeder (zie bijlage 20 dd. 20.01.2023 in OV 9478820) dient opgemerkt te worden dat niet afdoende werd aangetoond dat zijn moeder onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. Niet alleen kan het voorgelegde 'attestation du revenu' n°26255/2022 dd. 28.07.2022 niet aanvaard worden als afdoende bewijs, ook gaf de moeder van betrokkene in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf dd. 26.04.2022 tegenover de Deense autoriteiten aan wel degelijk economisch actief te zijn als ambachtsman. Ze kan bezwaarlijk in maart 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen voor haarzelf én haar zoon, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Marokko voor haar komst naar Schengen.

De voorgelegde geldstorting doet hier geen afbreuk aan. Immers, er werd niet afdoende aangetoond dat de moeder van betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden."

2.10. De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat de gemachtigde op geen enkele wijze aantoonbaar waarop hij zich steunt om te stellen dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden. In de bestreden beslissingen motiveert de verwerende partij immers dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden. De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een afdruk bevindt van de pagina “*Déclaration annuelle du revenu global*” van de website www.service-public.ma van 27 augustus 2019 waarin onder meer wordt gesteld: “*Contribuables dispensés de la déclaration : les contribuables disposant uniquement de revenus agricoles provenant d'une seule exploitation lorsqu'ils relèvent du régime forfaitaire , Le salarié ou retraité disposant uniquement de revenus salariaux payés par un seul employeur ou débirentier domicilié ou établi au Maroc.*” (eigen vertaling: “Belastingplichtigen die zijn vrijgesteld van de aangifte: belastingplichtigen met alleen landbouwinkomsten van één enkele exploitatie wanneer ze onder de forfaitaire regeling vallen, werknemers of gepensioneerden met alleen looninkomsten betaald door één enkele werkgever of schuldenaar gedomicilieerd of gevestigd in Marokko”) en waarin wordt verduidelijkt dat deze informatie afkomstig is van de “*Direction générale des impôts*”. Uit voornoemde informatie blijkt aldus dat er in het kader van de inkomstenbelastingen belastingplichtigen zijn die zijn vrijgesteld van aangifte, wat tevens steun vindt in artikel 86 van het Marokkaans wetboek voor de inkomstenbelastingen, dat de verzoekende partijen citeren in hun verzoekschrift. Immers blijkt uit dat artikel ook dat er op vlak van inkomstenbelastingen enkele categorieën van belastingplichtigen bestaan die niet gehouden zijn een aangifte in te dienen. Het betoog van de verzoekende partijen dat de gemachtigde, zonder verwijzing naar enige bron van autoriteit, stelt dat het attest niet in beschouwing genomen kan worden omdat niet alle inkomsten zouden moeten worden aangegeven in Marokko, dat het voor hen echter volledig onduidelijk is waarop de gemachtigde zich steunt om deze verklaring te doen en dat het bij gebrek aan bronvermelding onduidelijk is op welke vrijstellingen de bestreden beslissingen doelen, is, gelet op het feit dat zij voornoemde wetgeving ter gelegenheid van hun verzoekschrift zelf aanvoeren en aldus weten dat er in Marokko categorieën belastingplichtigen zijn die op het vlak van inkomstenbelastingen vrijgesteld zijn van de verplichting om een aangifte in te dienen, dan ook niet dienstig. De Raad acht het op grond van het voorgaande niet foutief of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissingen te stellen dat gezien uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, de loutere vaststelling dat de eerste verzoekende partij in 2021 geen belastingaangifte indiende niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs dat zij in 2021 effectief geen inkomsten had in Marokko en dat louter het voorgelegde attest (“*attestation du revenu*” van 28 juli 2022) dan ook niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van de eerste verzoekende partij in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, minstens slagen de verzoekende partijen er met hun betoog niet in om het tegendeel aannemelijk te maken. Waar de verzoekende partijen betogen dat de eerste verzoekende partij geen andere inkomsten genoot en dat dit werd aangetoond aan de hand van het attest van de belastingdienst, blijken zij het oneens te zijn met voornoemde motieven, doch slagen zij er met dit betoog niet in om deze te weerleggen of te ontkrachten.

De verzoekende partijen betogen dat zij onmogelijk op andere wijze kunnen aantonen dat zij geen inkomsten genoten in Marokko, maar laten na dit verder toe te lichten zodat ze dit geenszins concreet aannemelijk maken. Zij stellen dat de bewijslast die op deze manier vereist wordt onverenigbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in de zaak Reyes (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden), maar maken dit, door louter een deel van het arrest te citeren en mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.13., geenszins concreet aannemelijk. Bovendien blijkt uit de geciteerde paragrafen dat niet kan vereist worden, als is aangetoond dat de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene die voor hem noodzakelijk zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien in herkomstland, dat de betrokkene aantoonbaar “*tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien*”. Aldus blijkt hieruit niet dat geen bewijs van geen inkomsten in het herkomstland kan verwacht worden – immers wordt er wel degelijk op gewezen dat het dient te gaan om sommen geld noodzakelijk om in de basisbehoeften te voorzien – doch enkel dat indien aangetoond is dat er geen afdoende inkomsten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, niet kan verwacht worden dat ook nog aangetoond wordt dat er tevergeefse pogingen zijn geweest om inkomsten te vergaren of steun te verkrijgen. Waar de verzoekende partijen nog stellen dat het gaat om een attest van de Marokkaanse overheid, dat slechts bij ontstentenis hiervan, het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen kan worden met elk passend middel en menen dat aangezien een officieel attest van de Marokkaanse belastingdienst door hen werd neergelegd onmogelijk van hen verwacht kan worden dat zij zouden anticiperen, zonder enige vraag om bijkomende inlichtingen van de

verwerende partij, dat dit als onvoldoende beschouwd zou worden, merkt de Raad op dat het de verzoekende partijen toekwam om bij hun aanvraag alle nuttige stukken te voegen. De verzoekende partijen lijken met hun verwijzing naar artikel 47/3, §2, laatste zin van de Vreemdelingenwet voorbij te gaan aan de tweede zin van voormelde bepaling waar wordt gesteld *“De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.”* en waaruit aldus wel degelijk blijkt dat het dient te gaan om documenten uitgaande van de bevoegde overheid *“die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie”* en niet om het even welk attest van de Marokkaanse overheid. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op afdoende wijze toegelicht waarom *in casu* het attest uitgaande van de bevoegde overheid niet aantoonde dat het andere familielid, zijnde de verzoekende partijen, ten laste zijn van de burger van de Unie. De verzoekende partijen tonen niet aan op grond van welke rechtsnorm of -beginsel de verwerende partij gehouden zou zijn geweest bijkomende inlichtingen te vragen.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat het motief dat de eerste verzoekende partij in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf van 26 april 2022 tegenover de Deense autoriteiten aangaf wel degelijk economisch actief te zijn als ambachtsman, volstaat om de vaststelling dat de eerste verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst of origine voor haar komst naar België te schragen, zodat het betoog van de verzoekende partijen gericht tegen het motief dat het voorgelegde *“attestation de revenu”* van 28 juli 2022 niet aanvaard wordt als afdoende bewijs, kritiek vormt op een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van een dergelijke kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.11. Door louter te beweren dat de eerste verzoekende partij geen beroep uitoefende in Marokko, weerleggen noch ontkrachten de verzoekende partijen het motief in de bestreden beslissingen dat de eerste verzoekende partij in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf van 26 april 2022 tegenover de Deense autoriteiten aangaf wel degelijk economisch actief te zijn als ambachtsman. Dit motief vindt overigens ook steun in de visumopzoeking van 20 januari 2023, die zich in het administratief dossier bevindt en waarin bij het beroep van de eerste verzoekende partij *“Ambachtsman”* wordt vermeld.

2.12. De verzoekende partijen stellen verder dat in het administratief dossier dat zij op 21 februari 2023 van de verwerende partij ontvingen geen enkel spoor terug te vinden is van de documenten die de eerste verzoekende partij zagezegd zou neergelegd hebben over de nodige inkomsten als ambachtsman, dat de eerste verzoekende partij ten stelligste betwist dat zij bewijzen zou neergelegd hebben van eigen inkomsten als ambachtsman, dat de verwerende partij hiervan geen enkel bewijs neerlegt in het administratief dossier waardoor met deze motivering geen rekening kan worden gehouden, maar gaan eraan voorbij dat in de bestreden beslissingen geenszins wordt gesteld dat de eerste verzoekende partij documenten zou hebben neergelegd over de nodige inkomsten als ambachtsman, doch wel dat de eerste verzoekende partij in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf van 26 april 2022 tegenover de Deense autoriteiten aangaf dat ze wel degelijk beschikte over de nodige inkomsten als ambachtsman, dat de eerste verzoekende partij in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf van 26 april 2022 tegenover de Deense autoriteiten aangaf wel degelijk economisch actief te zijn als ambachtsman, dat ze bezwaarlijk in maart 2022 kan aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen voor haar en de tweede verzoekende partij, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Marokko voor haar komst naar Schengen. Met hun betoog slagen de verzoekende partijen er niet in voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch tonen zij aan dat voornoemde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Het betoog dat de Raad op grond van artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet geen rekening kan houden met de voornoemde motivering, daar zij het bewijs van deze stelling niet verstrekken, is, gelet op het voorgaande, niet dienstig. De Raad merkt bovendien op dat artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn – *in casu* geen toepassing vindt, daar het administratief dossier in onderhavig geval tijdig bij de Raad werd neergelegd.

2.13. De verzoekende partijen verwijzen verder naar de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie.

In het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden), waarin tevens wordt verwezen naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket), wordt omtrent de invulling van het begrip ‘ten laste’ - in dat geval specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder - gesteld wat volgt:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

De verzoekende partijen kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat volgens voormelde rechtspraak zij niet moeten kunnen aantonen waarom zij beroep deden op de steun van de referentiepersoon. Ze kunnen tevens worden gevolgd waar zij stellen dat het voldoende is aan te tonen dat zij geldsommen ontvingen van de referentiepersoon van een zeker bedrag en dat dit de enige inkomsten waren die zij genoten. Waar de verzoekende partijen betogen dat dit door hen ook werd gedaan, op grond van het neergelegde attest en de bewijzen van geldstortingen sinds februari 2021 tot en met hun aankomst in België, dat zij hebben aangetoond dat zij geen inkomsten hadden in Marokko en aldus aangewezen waren op de geldstortingen die zij ontvingen, dat een bijkomend bewijs vereisen het arrest Reyes schendt en maakt dat de bewijslast onmogelijk voor hen te halen is, kunnen zij echter niet worden gevolgd. Uit de motieven uiteengezet in punt 2.9., die zij ter gelegenheid van hun verzoekschrift geenszins weerleggen of ontkrachten, blijkt immers dat niet afdoende blijkt of werd aangetoond dat de eerste verzoekende partij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. Door opnieuw te verwijzen naar het “*attestation du revenu*” van 28 juli 2022, dat voorlag bij de aanvragen vermeld in punten 1.1. en 1.2. en waarmee zij het onvermogen van de eerste verzoekende partij wensten aan te tonen, en te stellen dat zij geen inkomsten hadden in Marokko, tonen zij aan dat zij het oneens zijn met voornoemde conclusie doch slagen zij er niet in deze te weerleggen of te ontkrachten noch tonen zij aan dat voornoemde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Waar de verzoekende partijen wijzen op de bij hun aanvraag voorgelegde bewijzen van geldstortingen kan de Raad slechts vaststellen dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat deze geen afbreuk doen aan de vaststelling dat niet afdoende blijkt of werd aangetoond dat de eerste verzoekende partij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, dat er immers niet afdoende werd aangetoond dat de eerste verzoekende partij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Zij slagen er met hun betoog niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch tonen zij aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre de verzoekende partijen met hun verwijzing naar de bij hun aanvragen voorgelegde stukken zouden aansturen op een herbeoordeling, wijst de Raad erop dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, blijkt niet dat zij hebben aangetoond dat zij geen inkomsten hadden in Marokko en aldus aangewezen waren op de geldstortingen die zij ontvingen. Met het betoog dat zij in dit verband nog ontwikkelen, met name dat een bijkomend bewijs vereisen het arrest Reyes schendt en maakt dat de bewijslast onmogelijk voor hen te halen is, maken zij niet aannemelijk welk bijkomend bewijs de verwerende partij in de thans bestreden beslissingen vereist dat in strijd is met voornoemd arrest Reyes en de bewijslast voor hen onmogelijk maakt om te halen. Voor het overige verwijst de Raad naar wat reeds werd uiteengezet in punt 2.10. betreffende de bewijslast inzake het ten laste zijn.

2.14. Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat het *in casu* foutief of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissingen te stellen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste waren van de burger van de Unie en dit voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

2.15. Het motief dat voor zover de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd, dat het gegeven dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij op 1 september 2022 officieel gedomicilieerd werden op het adres van de referentiepersoon geen afbreuk doet aan deze vaststellingen, dat niet afdoende blijkt dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij in het land van herkomst reeds deel uitmaakten van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist.

2.16. Gelet op het voorgaande slagen de verzoekende partijen er dan ook niet in het besluit van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat niet afdoende blijkt dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste waren van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakten van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin tonen zij aan dat deze motivering foutief dan wel kennelijk onredelijk is. Voornoemde motieven zijn voldoende om de bestreden beslissingen te schragen.

2.17. Het betoog van de verzoekende partijen, waarin zij argumenteren dat de bestreden beslissingen stellen dat de referentiepersoon onvoldoende bestaansmiddelen zou hebben om te voorzien in hun onderhoud, dat de referentiepersoon heeft aangetoond over maandelijkse inkomsten te beschikken van gemiddeld 2 032 euro (stuk 3), dat de referentiepersoon heeft aangetoond dat hij maandelijks een bedrag ontving dat superieur was aan de inkomensvereiste die de verwerende partij vastlegt op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en die zelfs superieur is aan de vereiste inkomsten onder artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, dat er aldus niet geldig kan geconcludeerd worden dat de referentiepersoon onvoldoende bestaansmiddelen heeft om te voorzien in het onderhoud van zijn zus en neef, is gericht tegen het motief in de bestreden beslissingen dat er tevens dient opgemerkt te worden dat uit (het) geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon, gelet op zijn gezinssamenstelling en zijn medische toestand als zijnde invalide, beschikt over de nodige bestaansmiddelen om te voorzien in het levensonderhoud van twee bijkomende volwassenen, zijnde zowel de eerste verzoekende partij als de tweede verzoekende partij. Dit motief is overtuigend, daar, het weze herhaald, het motief dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste waren van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakten van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging – dat door de verzoekende partijen ter gelegenheid van hun verzoekschrift geenszins wordt weerlegd of ontkracht – voldoende is om de bestreden beslissingen te schragen. Kritiek op een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen en dient dan ook niet behandeld te worden.

2.18. Een schending van de artikelen 40*bis*, 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van een ander niet nader genoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

2.19. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER